

Arrest

nr. 149 865 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 augustus 2013 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op het volgen van studies in België. Verzoekster beoogt het volgen van het Master programma Wetenschappen, Informatica aan de Universiteit Antwerpen in het academiejaar 2013-2014.

1.2. Het gevraagde visum wordt op 16 september 2013 toegestaan, op voorwaarde van de voorlegging van een medisch attest dat betrokkene niet lijdt aan ziekte vermeld in de bijlage bij de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van een legalisatie van het blanco uittreksel uit het strafregister.

1.3. Verzoekster komt op 25 september 2013 het Belgische grondgebied binnen. Na een positieve woonstcontrole wordt zij in het bezit gesteld van de A-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 december 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 februari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [D. A. S.], geboren te [...] op [...], nationaliteit: Filipijnen, verblijvende te [...], gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2.1 °: Betrokkene verlengt haar verblijf na afloop van haar studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument

Overwegende dat betrokkene blijkbaar haar studies voor het academiejaar 2013-2014 heeft stopgezet en aldus niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf als student;

Overwegende dat het het volgen van taalopleidingen Nederlands niet worden aanvaard als nieuwe inschrijving en dat betrokkene dus geen enkel document voorlegt om haar verblijf als student verder te verlengen.

Overwegende dat haar verblijfskaart verstreken is sedert 31/10/2014;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Liechtenstein, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden, en Zwitserland te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij weigert rekening te houden met de actuele situatie van verzoekster.

De raadsman van verzoekster contacteerde DVZ reeds op 29.01.2015 om te melden dat verzoekster zich heeft ingeschreven aan de universiteit en er een opleiding Master of Science in Computer Science volgt. (zie mail in bijlage).

Men weigert echter rekening te houden met deze elementen en stelt zonder meer dat de beslissing dd. 29.12.2014 behouden dient te worden.

Dat dit dan ook flagrant onredelijk is! Verwerende partij dient rekening te houden met de actuele situatie van verzoekster!

Verzoekster mag op zijn minst verwachten dat de beslissing die zij betekend krijgt rekening houdt met informatie die rechtstreeks aan DVZ bezorgd is (en waarvan de ontvangst bevestigd is).

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de wet van 15 december 1980:

- ☐ Hoger onderwijs
- ☐ Volledig jaarplan
- ☐ Regelmatige inschrijving
- ☐ Officieel onderwijs
- ☐ Voldoende bestaansmiddelen
- ☐ Geen gevaar volksgezondheid
- ☐ Geen gevaar openbare orde of veiligheid

Dat in casu niet getwijfeld kan worden aan het feit dat verzoekster aan al deze voorwaarden voldoet.

Verwerende partij stelt dat taalopleidingen Nederlands niet kunnen worden aanvaard als een nieuwe inschrijving, maar gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekster ondertussen een Master of Science in Computer Science volgt.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, van verblijfsrecht konden genieten.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn door de wet/

Zij volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor.

Dat het onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om nu een negatieve beslissing te nemen, zonder rekening te houden met het geheel van elementen en de actuele situatie van verzoekster.

Ten slotte is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

*Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.
Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De bestreden beslissing merkt het volgende op: "... en dat betrokkene dus geen enkel document voorlegt om haar verblijf als student verder te verlengen".

Dit is flagrant onwaar!

De raadsman van verzoekster had verscheidene contacten met DVZ alvorens bestreden beslissing was genomen om bijkomende informatie te geven. Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om met deze informatie geen rekening te houden.

Ook op 29.01.2015 werden de bevoegde diensten gecontacteerd om hen te informeren over het feit dat zij een nieuwe opleiding begonnen was aan de universiteit.

DVZ antwoord hier echter op dat dit geen verschil uitmaakt voor de bestreden beslissing...

Neemt men deze procedure eigenlijk nog serieus?! Uiteraard dient verwerende partij hier rekening mee te houden!

De actuele situatie van verzoekster is immers gewijzigd, verwerende partij heeft hier weet van doch weigert hier vervolgens rekening mee te houden!

Dat verwerende partij dan ook flagrant onzorgvuldig is geweest door hier geen rekening mee te houden!

Zelfs indien verwerende partij geen rekening wenst te houden met de bijkomende informatie die hen aangeboden werd, schendt men nog het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel door geen bijkomende informatie op te vragen of de actuele situatie te onderzoeken.

In andere dossiers krijgt men immers wel het verzoek om bijkomende stukken te voegen. (zie stuk 3)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de actuele situatie van verzoekster te bekomen!

De willekeur om dossiers voornamelijk onzorgvuldig en met gebrek aan het nodige onderzoek te behandelen maakt een flagrante schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. X van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht heeft en zonder enig onderzoek een bijlage 33bis aflevert!"

3.1.2.1. De Raad stelt vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden kunnen gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarvan in de thans voorliggende beslissing toepassing wordt gemaakt – bepaalt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument”.

Verweerder licht in de bestreden beslissing toe dat verzoekster haar studies voor het academiejaar 2013-2014 heeft stopgezet en aldus niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student. Hij stelt dat het volgen van een taalopleiding Nederlands niet wordt aanvaard als nieuwe inschrijving en verzoekster geen enkel document neerlegt om haar verblijf als student verder te verlengen. Er wordt vastgesteld dat verzoeksters verblijfskaart is verstrekt sinds 31 oktober 2014.

Verzoekster betoogt dat verweerder weigert rekening te houden met het geheel van elementen en haar actuele situatie en dat dit kennelijk onredelijk is. Zij verwijst in dit verband naar een mail van haar raadsman van 29 januari 2015 waarin wordt gemeld dat zij zich heeft ingeschreven aan de universiteit voor een opleiding “*Master of Science in Computer Science*”. De vaststelling dringt zich evenwel op dat deze mail en deze inschrijving waarnaar verzoekster verwijst, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat de bestreden beslissing pas ter kennis is gebracht van verzoekster na voormelde mail van haar raadsman is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan het voorgaande.

In zoverre verzoekster vervolgens verwijst naar een schrijven van verweerder in antwoord op voormelde mail van haar raadsman dat de beslissing van 29 december 2014 behouden blijft, kan de Raad ook enkel vaststellen dat de thans bestreden beslissing enkel de beslissing van 29 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dit betoog op zich vreemd is aan de motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster als dusdanig niet ingaat op de concrete motieven die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag liggen. Een louter algemene stelling dat het flagrant onwaar zou zijn waar verweerder stelt dat zij geen enkel document kon voorleggen om haar verblijf als student te verlengen, kan in deze niet volstaan. De Raad benadrukt in deze ook dat verweerder op dit punt wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster gevolgde taalopleidingen Nederlands, doch oordeelde dat deze niet kunnen worden aanvaard als nieuwe inschrijving. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op de gegevens van het dossier en hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoekster wijst er nog op dat haar raadsman ook voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds verschillende contacten had met verweerder, doch duidt niet dat hierbij informatie werd aangebracht waarmee verweerder ten onrechte geen rekening hield. Zij toont niet aan dat haar situatie ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing werd gekenmerkt door enig relevant gegeven waarvan verweerder kennis diende te hebben en waarmee deze ten onrechte geen rekening hield of waarnaar enig verder onderzoek zich opdrong. Verzoekster stelt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door haar actuele situatie niet nader te onderzoeken of geen actuele gegevens op te vragen, doch toont niet aan dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van enig concreet gegeven dat relevant was voor het nemen van deze beslissing en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij geeft bovendien zelf aan dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing via haar raadvrouw wel degelijk verschillende keren contact had met het bestuur om bijkomende informatie te geven, zodat ook in geen geval blijkt dat zij thans nog dienstig kan voorhouden niet in de mogelijkheid te zijn geweest haar actuele situatie toe te lichten.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster ook niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Er werd reeds aangegeven dat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelende waar hij geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing met een latere inschrijving aan de universiteit voor een opleiding "*Master of Science in Computer Science*". Dit betoog is evenmin van aard te kunnen aantonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet consciëntieus de wet zou hebben toegepast of zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

3.1.2.6. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekster betoogt dat zij, gelet op haar nieuwe inschrijving aan de universiteit, voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus niet begrijpt waarom zij een negatieve beslissing heeft ontvangen, terwijl andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden wel een verblijfsrecht kunnen genieten. De Raad herhaalt andermaal dat de Raad optredend als annulatierechter zich voor zijn beoordeling van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en derhalve geen rekening vermag te houden met gegevens die dateren van nadien. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op haar latere inschrijving aan de universiteit om te stellen dat het gelijkheidsbeginsel werd miskend. Bij gebreke van het aantonen van elementen die reeds bestonden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing waarmee verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden, blijkt ook niet dat zij er enig belang bij heeft te stellen dat het gelijkheidsbeginsel werd miskend waar haar – in tegenstelling tot bepaalde andere zaken – niet de mogelijkheid werd geboden bijkomende gegevens over te maken. Zoals reeds werd gesteld, blijkt niet dat verweerder naliet rekening te houden met enig relevant gegeven dat verzoeksters situatie kenmerkte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont, door op algemene wijze voor te houden dat in andere dossiers wel de mogelijkheid zou zijn geboden om bijkomende stukken voor te leggen, ook geenszins concreet aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Zij

geeft bovendien zelf aan dat haar raadsman voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing meerdere contacten had met verweerder om bijkomende informatie te geven. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.2.7. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van “het recht op onderwijs”.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekster heeft bovendien het recht op onderwijs. Zij loopt momenteel school in België. Zij moet minstens de kans krijgen om het schooljaar af te maken.

Dat het Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (Parijs, 20.III.1952) dit recht reeds erkent en omschrijft als volgt:

“Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing hier een schending van uitmaakt.

Men kan niet van verzoekster verwachten dat zij, in het midden van het schooljaar haar scholing achterlaat om terug te keren naar de Filipijnen, en land waar ze reeds geruime tijd niet meer geweest is en geen onderkomen meer heeft.

Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft op onderwijs, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

Dat de opleiding die zij momenteel volgt er ook toe zal bijdragen dat zij verdere studies kan aanvatten en dat zij deze opleiding eerst moet volgen.

België heeft, als staat, de plicht om te waarborgen dat eenieder toegang heeft tot onderwijs, toch weigert DVZ hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

Hier wordt met het welzijn van verzoekster gespeeld!

Dat het duidelijk is dat verzoekster de kans moet krijgen op degelijk onderwijs, en dat een eventuele terugkeer naar de Filipijnen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van verzoekster.”

3.2.2. Daargelaten de vraag in welke mate zij zich als meerderjarige vreemdeling kan beroepen op een recht op onderwijs, gaat verzoekster er in ieder geval aan voorbij dat de bestreden beslissing net vaststelt dat zij op dat ogenblik niet langer was ingeschreven voor een opleiding op basis waarvan zij een verblijfsrecht als student in België kan genieten, en dat zij enkel nog Nederlandse taalopleidingen volgde die evenwel niet kunnen worden aanvaard als nieuwe inschrijving. Zij geeft ook niet aan dat zij de door haar beoogde opleidingen, of vergelijkbaar onderwijs, niet kan volgen in haar land van herkomst. Er kan bijgevolg in geen geval worden vastgesteld dat het recht op onderwijs van verzoekster in het gedrang zou komen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt als volgt:

“Dat het voor verzoekster totaal onbegrijpelijk is, waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met de overige informatie in het dossier van verzoekster.

De tantes van verzoekster bezitten de Belgische nationaliteit en staan voor haar in, dit werd aangehaald in haar aanvraag en gestaafd met stukken.

Het is voor verzoekster onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE informatie die verzoekster bij haar aanvraag voegt!

Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft!

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken, dienden zij dit te motiveren!

Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat verzoekster steeds onderhouden werd door haar tantes, ook toen zij nog op de Filipijnen verbleef (zie stavingstukken in bijlage).

Het heeft bijgevolg geen enkel nut dat verzoekster terugkeert naar de Filipijnen, aangezien zij hier een opleiding kan genieten en ten laste valt van haar tantes, zonder beroep te moeten doen op de Belgische Staat. Dat zij op de Filipijnen niets of niemand meer heeft en in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar de Filipijnen onmogelijk maken!

Alleen in België heeft zij een veilig onderkomen en heeft zij toegang tot onderwijs.

Indien verzoekster dient terug te keren, zal zij in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

Aangezien er geen gevaar is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land en er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten, nood aan bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, dient het recht op een familieleven van verzoekster gerespecteerd te worden.

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat cliënte terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij de steun van haar tantes nodig heeft!

Dat er zelfs geen enkele intentie was om de actuele toestand correct vast te stellen en te behandelen.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient men rekening te houden met alle elementen, hetgeen men ook hier nalaat.

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk waarom men geen rekening houdt met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift en de stukken die zij voegt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig en zelfs helemaal niet onderzocht!

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied over te maken moet DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat verzoekster schoolgaand is, sociale en culturele integratie in België, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 EVRM en het gebrek aan banden met het herkomstland.

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' bevelen af te leveren."

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoekster naar de band die zij heeft met haar tantes die in België verblijven. Zij stelt dat deze tantes de Belgische nationaliteit hebben en instaan voor haar levensonderhoud. Zij stelt dat haar tantes haar ook reeds onderhielden toen zij nog in haar land van herkomst verbleef.

Daargelaten de vraag of het ingeroepen gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad in ieder geval op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé-, gezins- of familieleven en anderzijds het algemeen belang.

Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van gezins- of familieleden te

eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt in casu vast dat verzoekster wist dat zij enkel werd toegelaten tot een verblijf in België op grond van haar studies en voor de duur van deze studies. Zij betwist het gegeven niet dat zij de studie op grond waarvan zij haar visum als student verkreeg heeft stopgezet tijdens het eerste academiejaar en aldus niet langer voldeed aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf als student. Ten tijde van haar visumaanvraag gaf verzoekster ook uitdrukkelijk aan na haar studies te willen terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster geeft thans, onder verwijzing naar stukken dat haar tantes haar reeds in het land van herkomst financieel ondersteunden, aan dat er een afhankelijkheidsband zou bestaan tussen haar en haar tantes waardoor zij niet van haar tantes kan worden gescheiden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster jarenlang gescheiden heeft geleefd van haar tantes in België en dat op zich niet blijkt dat een verderzetting van de toestand zoals deze in het verleden bestond, waarbij verzoekster en haar familie in het land van herkomst vanuit België financieel werden ondersteund door familieleden in België, niet langer in redelijkheid mogelijk zou zijn. Aldus blijkt ook geenszins dat verzoekster in haar herkomstland in een onmenselijke en levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een gezins- of familieleven te leiden in het land van herkomst of elders. Zij wijst er weliswaar op dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst en aldaar in een mensonterende en levensdreigende situatie zal terechtkomen, doch beperkt zich op dit punt tot algemene en vage beweringen zonder het minste begin van bewijs aan te brengen. Zij toont niet met enig concreet betoog aan dat zij geen ouders of broers of zussen meer heeft in haar land van herkomst. Uit de voorgelegde stortingsbewijzen lijkt daarenboven te kunnen worden afgeleid dat er wel degelijk nog andere gezins- of familieleden van verzoekster in haar land van herkomst zijn. Ook waar zij stelt dat zij in haar herkomstland geen toegang heeft tot onderwijs beperkt zij zich tot een algemene bewering. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid was te studeren in haar land van herkomst. Het gegeven dat zij in België geen strafbare feiten pleegde en geen enkel gevaar zouden inhouden vermag ook geenszins aan te tonen dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn en volstaat niet om de belangenafweging in het voordeel van verzoekster te doen uitdraaien. Er blijkt daarnaast geen ernstige hinderpaal dat de tantes in België verzoekster regelmatig in het land van herkomst komen opzoeken en dat zij via de moderne communicatiemiddelen – zoals telefoon en internet – periodieke contacten kunnen onderhouden. De Raad benadrukt andermaal dat verzoeksters tantes blijkbaar reeds jarenlang in België verblijven en verzoekster pas zeer recent naar België is gekomen in het kader van studies en niet blijkt dat een terugkeer naar de situatie voor verzoeksters komt naar België niet in redelijkheid mogelijk zou zijn. Concrete elementen liggen op dit punt niet voor. Er blijkt aldus geen noemenswaardige hinderpaal voor het verderzetten van het familieleven tussen verzoekster en haar tantes in België zoals dit voorafgaand aan de studies van verzoekster in België steeds heeft bestaan. De bestreden beslissing stelt verder ook enkel vast dat verzoeksters verblijfsrecht als student is verstreken sinds 31 oktober 2014 en zij geen nieuwe inschrijving kon voorleggen die haar recht geeft op een verlenging van het verblijf als student. Deze beslissing heeft aldus niet tot gevolg dat een bestaand verblijfsrecht op zich wordt beëindigd en verhindert evenmin dat verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij aantoonbaar voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteits- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Het betoog van verzoekster laat de Raad verder niet toe te begrijpen op welke wijze uit het gegeven dat zij voorhoudt in België een gezins- of familieleven te hebben met haar tantes volgt dat het bestuur zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of het rechtzekerheidsbeginsel zou hebben miskend. Zij laat na met concrete argumenten een schending van dit beginsel aannemelijk te maken.

3.3.2.3. Verzoekster beroept zich vervolgens op een schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de materiële motiveringsplicht. Zij verwijst in dit verband naar de verschillende door

haar aangehaalde elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM en de elementen desbetreffend in het administratief dossier.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, verwijst de Raad allereerst naar de bespreking in dit verband in het eerste middel. De Raad stelt verder vast dat verzoekster met haar algemene betoog nog niet aannemelijk maakt dat een nadere motivering zich opdrong of dat verweerder ten onrechte met enig relevant gegeven geen rekening hield of kennelijk onredelijk handelde. De Raad merkt in dit verband op dat de thans voorgelegde stortingsbewijzen niet voorhanden zijn in het administratief dossier en niet blijkt dat verzoekster deze reeds aanbracht bij het bestuur. Deze stukken werden zo ook slechts aangemaakt na het nemen van de bestreden beslissing. Daarnaast legde verzoekster weliswaar een verbintenis tot tenlasteneming voor van familieleden in België ter staving van haar verblijf als student, nu hiertoe een bewijs dient voor te liggen dat de student beschikt over de vereiste bestaansmiddelen voor het verblijf als student, doch verzoekster vroeg een verblijf als student en niet op grond van enig gezins- of familieleven. Uit het gegeven dat een familielid in België bereid is in te staan voor de kosten van levensonderhoud van verzoekster tijdens haar verblijf als student, volgt nog niet dat er enige concrete aanwijzing was van een mogelijk schending van artikel 8 van het EVRM waarmee rekening diende te worden gehouden of waaromtrent enige motivering zich opdrong. Verzoekster maakt daarnaast ook geenszins aannemelijk dat er sprake is van ernstige hinderpalen die een privé- of gezins- of familieleven in het land van herkomst verhinderen of ernstig bemoeilijken en waaromtrent enige motivering zich opdrong. Verzoekster beperkt er zich met haar betoog toe op zeer algemene wijze te stellen dat verweerder rekening diende te houden met alle door haar aangehaalde elementen en alle elementen in het dossier en dat deze in hun geheel dienden te worden onderzocht, doch dit betoog laat niet toe vast te stellen dat verweerder enig concreet element dat hem bekend was of diende te zijn ten onrechte niet heeft betrokken bij (de motivering van) de bestreden beslissing. Enige miskenning van de motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekster duidt ook geenszins op welke grond verweerder bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds rekening zou dienen te houden met *“de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat verzoekster schoolgaand is, sociale en culturele integratie in België, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 EVRM en het gebrek aan banden met het herkomstland”*. Nu zij niet aannemelijk maakt dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in kennis was van, of diende te zijn, enige concrete aanwijzing dat in dit verband elementen voorlagen die zich konden verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing, is dit betoog ook niet dienstig.

Er blijkt ook niet welk belang verzoekster nog heeft bij huidig onderdeel van het middel, nu reeds werd vastgesteld dat het betoog van verzoekster niet vermag aan te tonen dat in casu een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS